

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. július hó 3. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2019. január 10. napján meghozott **19.B.64/2018/74.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A tényállás 1., 2. pontjában írt cselekmény jogszabályi alapja helyesen: Btk. 164. § (1) bekezdés, **(2) bekezdés**, (4) bekezdés b) pont, Btk. 164. § (1) bekezdés, **(2) bekezdés**, (4) bekezdés c) pont.

A vádlott által fizetendő, **első fokon felmerült bűnügyi költség** összege helyesen: **506.717,- (ötszázhatezer-hétszáztizenhét) forint.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2019. január 11. napjától 2019. július 3. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámítja.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült további 15.000,- (tizenötezer) forint és a másodfokú eljárásban felmerült 43.850,- (negyvenháromezer-nyolcszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat folytatólagosan elkövetett testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont], testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pont] miatt halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2017. szeptember 5. napjától 2019. január 10. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 494.717,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélettel szemben fellebbezést jelentett be a vádlott a testvére sérelmére megállapított cselekmény vonatkozásában, a bűncselekmény minősítése miatt, egyebekben enyhítés végett, míg a védő ugyanezen cselekmény vonatkozásában eltérő minősítés, valamint a büntetés enyhítése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy a testi sértés büntettként megjelölt bűncselekmények jogszabályi megjelölése: Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (4) bekezdés b) pont, illetve Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (4) bekezdés c) pont. Álláspontja szerint a tényállás 1./, 2./ pontjában foglalt cselekmények vonatkozásában korlátozott, míg a 3./ pontban foglalt cselekmény vonatkozásában teljes körű felülbírálatnak van helye. Utalt az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére.

Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a védő részére felkészülési díj megállapítása során eljárási szabályt sértett. Utalt arra, hogy a 18/2018. (VI. 28.) IM rendelet rendelkezéséből következően mind a kirendelt védő eljárási cselekményeken való jelenléti díja, mind pedig az ezen összeg után számítható felkészülési díj a védőnek alanyi jogon jár, a védő és a büntetőügyben eljáró hatóság között szabad egyezkedés tárgya nem lehet. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság amikor a 2019. január 9. napján tartott tárgyaláson meghozott 74/II. sorszámú végzésével a kirendelt védő részére megállapított díjból a 66/II. sorszámú végzésével megállapított 5.000,- forintos felkészülési díjat levonta. Ezen túl pedig utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezések ellenére az első fokú ítélet kihirdetésekor nem állapított meg felkészülési díjat a védő jelenléti díja után.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta a folytatólagosan elkövetett testi sértés büntettként kísérlete miatt emelt vád alól, elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiánya miatt. Másodlagosan indítványozta e cselekmény Btk. 164. § (9) bekezdés c) pontja szerinti gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettkénti minősítését, harmadlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt.

Álláspontja szerint a szűrés ténye kétséget kizáróan nem igazolható, sértett sértett vallomásai nem voltak következetesek, tanú 1 tanú pedig nem volt közvetlen szemtanúja a cselekményeknek, ezért e két tanú vallomása nem vehető figyelembe. Az orvosszakértői vélemény a vádlott szándékos elkövetését nem igazolta, ezért e cselekmény legfeljebb gondatlanul elkövetettnek minősülhet. Indítványozta a vádlott kóros elmeállapotának nyomatékosabb figyelembe vételét, valamint további enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott komoly betegségeit. Osztotta a főügyészség kirendelt védői díj megállapításával kapcsolatos észrevételeit és ennek korrigálását indítványozta.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő fenntartotta írásbeli indítványát.

A vádlott védőjéhez csatlakozva kérte a büntetés enyhítését és akként nyilatkozott, hogy a cselekmények elkövetését (tényállás 1./ és 2./ pontjában írt cselekmények) megbánta.

A fellebbezések alaptalanok.

Az első fokú ítélet 1./ és 2./ tényállási pontja vonatkozásában a Be. 590. § (4) bekezdése és a Be. 591. § (2) bekezdés b) pontja értelmében korlátozott felülbírálatnak volt helye.

Az ítélet tábla az első fokú ítélet 3./ tényállási pontjában foglaltakat és az azt megelőző eljárást azonban a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást döntően a perrendi szabályok betartásával folytatta le, így ez okból hatályon kívül helyezésre nem merült fel ok.

Ugyanakkor eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság a 73. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint, amikor a nyomozati iratok I/87-89. szám alatti rendőri jelentés vallomást tartalmazó részét is ismertette a tárgyaláson.

Ezzel összefüggésben a nyomozás időpontjában hatályban volt Be. 168. § (1) bekezdése értelmében a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg szembesítéséről jelentés nem volt készíthető.

A jelenleg hatályos Be. 361. § (1), (2) és (6) bekezdése értelmében - a korábbi rendőri jelentés helyébe lépő feljegyzést illetően - az eljárási cselekményről feljegyzés akkor készíthető, ha azon terhelt, védő, tanú vagy vagyoni érdekelt nem volt jelen.

A Be. 167. § (5) bekezdése szerint pedig nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, melyet a nyomozó hatóság a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. Nyilvánvaló, hogy a rendőri jelentésben foglalt vádlotti, illetve tanú nyilatkozat a különböző eljárásjogi figyelmeztetések hiányában ennek minősül. Ezért az ítélet tábla a rendőri jelentéseket a bizonyítékok köréből kirekesztette, osztva a főügyesség álláspontját.

Ez azonban a tényállás 3./ pontjának megalapozottságát nem érintette.

Az ítélet tábla a rendelkezésre álló iratok alapján az első fokú ítélet tényállásának 3./ pontját az alábbiak szerint helyesbítette a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel:

A vádlott által kézbe vett kés leírásából (5. oldal utolsó előtti bekezdés) mellőzte az „jó” jelzőt, mert az értelemzavaró.

A 6. oldal első bekezdés utolsó mondatából mellőzte a „vádlott által kontrollált” mondatrészt, mert az szintén értelemzavaró volt.

Egyebekben a tényállás hiánytalan és megalapozott, az a fenti helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlott részbeni felmentését illetőleg e cselekmény eltérő minősítését célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését elvetve, a terhelt bizonyítékokat elfogadva - sértett sértett és tanú 1 tanú vallomása, valamint a szakértői vélemény - bűnösségét a terheltre rótt e bűncselekményben is megállapította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta. Az így beszerzett bizonyítékokat

részletesen egyenként és egymással összevetve értékelte és számot adott arról, hogy a cselekmény kapcsán mely bizonyítékokat és milyen okból fogadott, illetőleg vetett el. Okfejtése logikus, igen részletes és megfelel az iratoknak.

A védő által hivatkozottak, azaz hogy sértett sértett vallomása nem volt következetes, illetőleg, hogy tanú 1 a cselekményről a sértettől szerzett tudomást, ismert volt az elsőfokú bíróság előtt is. A szakértő által elmondottak is - az elkövetés mechanizmusát illetően - a törvényszék által értékelésre kerültek.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség. Így a tényállást támadó és a vádlott felmentését célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes.

Ami a gondatlan elkövetést illeti az irányadó tényállás szerint a vádlott dühébe vette a 15,5 centiméter pengehosszúságú kést és azzal szúrta hasba a sértettet. A szúrt csatorna 12-13 centiméter mély volt, ami azt jelenti, hogy a vádlott dühében majdnem a teljes pengét testvére hasába szúrta, ami esetében kizárja a gondatlan elkövetést, helyes az elsőfokú bíróság által megállapított eshetőleges szándék, az általa kifejtett szempontok figyelembe vétele mellett.

Ami a cselekmények minősítését illeti, a tényállás 1./ és 2./ pontjában írt cselekmény esetében a jogszabályi hivatkozás hiányos, mert az elsőfokú bíróság nem hívta fel a könnyű testi sértés vétségének jogszabályi alapját, azaz a Btk. 164. § (2) bekezdését, ezért azt az ítéletábra pótolta.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak:

Az ítéletábra a vádlott javára enyhítő körülményként értékelte - osztva a védői álláspontot - igazolt szív megbetegedését, mert az tény, rendszeres ellenőrzést és gyógyszeres kezelést igényel és ez a büntetés elviselését megnehezíti függetlenül attól, hogy az állapotában javulás következett be vagy sem (56.BK vélemény II/12. pont).

További súlyosító körülmény az 1./ alatti cselekmény kapcsán a vádlott kitartó szándéka és a bántalmazás elhúzódó jellege, ahogy azt a főügyészség is indítványozta. E körben utal arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott italozó életmódját az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett az ítéletábra álláspontja az, hogy az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a két hozzátartozója sérelmére is a személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövető vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki a büntetési célok elérése érdekében.

Az elsőfokú bíróság kellő súllyal vette figyelembe a vádlott korlátozott beszámítási képességét, amikor a középértéktől jelentősen a vádlott javára eltérve 5 évben határozta meg a szabadságvesztés tartamát.

A szabadságvesztés lényeges enyhítését a fellebbezései eljárásban az ítéletábra nem látta indokoltnak.

A cselekmények jellegére figyelemmel helyes a vádlott eltiltása a közügyek gyakorlásától, annak tartama is arányos.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezések törvényesek.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság - nyilvánvaló számítási hiba folytán - tévesen állapította meg a vádlott által fizetendő, első fokon felmerült bűnügyi költség összegét, ezért megállapította, hogy az helyesen 506.717,- forint.

A kirendelt védő díjával összefüggésben az ítéletábra osztotta a főügyészség álláspontját. Erre figyelemmel a védő részére utólag a 2019. január 9. napján tartott tárgyaláson való részvételért 5.000,- forint, míg a 2019. január 10. napján tartott határozathirdetésen való részvételért ugyancsak 5.000,- forint jelenléti díjat állapított meg a 18/2018. (VI. 28.) IM rendelet 7. § (2) bekezdése alapján.

A fenti 10.000,- forinton felül az első fokú ítélet hirdetésekor megállapított 5.000,- forint jelenléti díjra is figyelemmel összesen 15.000,- forint elsőfokú eljárásban felmerült, ezen felül pedig a fellebbezési eljárásban felmerült 43.850,- forint védői díj megfizetésére kötelezte az ítéletábra a vádlottat, a Be. 574. § (1) bekezdése és a Be. 613. § (1) bekezdése alapján.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a vádlott és a védő fellebbezését nem ítélte alaposnak, azonban az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által 2019. január 11. napjától 2019. július 3. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Az ítélet ellen a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel a Be. 615. § (1) bekezdésére, nincsen helye fellebbezésnek.

Szeged, 2019. július 3.

Dr. Harangozó Attila sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
előadó bíró

Dr. Cserháti Ágota sk.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.162/2019/10. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 19.B.64/2018/74. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. július 3.

Dr. Harangozó Attila sk.
a tanács elnöke